

Лесь Подерв'янський
**КАЗКА ПРО РЄПКУ,
або
ХУЛІ НЕ ЯСНО?**

ДІЙОВІ ОСОБИ

Свирид Опанасович, дедка.

Химка, бабка.

Валька, онука.

Джек, песик.

Мурзік, котик.

Вєра і Надєжда, мишки.

Саломон Самсонович і Африкан Свиридович, дослідники
калу.

ДІЯ ПЕРША

Хата Свирида Опанасовича – забацане місце, куди рєдко ступа культура. З вікна, затягнутого бичачим пузирем, можна побачити грязюку, дощ, бурю, а також мороз. Інколи, в ритмічному оскаженінні, з диким завиванням і карканням, мимо вікна проносяться зграї ворон, драконів, крилатих клопів і летючих пацюків. В ці хвилини в хаті темніє. Посеред хати сидить Свирид Опанасович у валянках і шапці-ушанці, за спиною у нього ружжє, біля руки лежить гостро наточена сокира, так, що дотягнуться до неї зовсім не важко. Вінчає обстановочку опудало крокодила, яке гойдається під стелею. На крокодилі де-не-де приклеєні ярлики готелів і закордонних спиртних напоїв. Свирид Опанасович видовбує з кишені коробочку калу, нюхає її, чха і

кладе в кишеню назад. Входять мокрі і брудні дослідники калу Саломон Самсонович і Африкан Свиридович, вдягнуті у все резинове. В руках у них прибори, якими міряють кал. У Саломона Самсоновича під пахвою невеличкий забитий дракон, він швиряє його на стола, як магазинну курку.

Саломон Самсонович (до діда). Скажи бабі, щоб борщ зварила. Часником заправить та сметаною, галушками – то, що нада!

Свирид Опанасович з огидою бере дракона за обляпані кров'ю зелені крильця.

Свирид Опанасович. Блядь! Колись я іще пацаном був, то їх зимою в нас не було. Оце, як тіки осінь, вони своїх дітей ото позганяють на леваду і вчать літати, а потім посідають, падли, і тіки м'ясом римигають, ну чисто корови. А через пару тижнів всі в Африку полетять. І так красиво летять, блядь, строєм, аж земля трясеться. Коли їх головний серне, то і остальні тоже. Бува, цілі села гімном засиплять. Порядок тада у них був!..

Саломон Самсонович. А щас?

Свирид Опанасович. Щас ні. Щас ні в них, ні в нас, кругом порядку нема.

Африкан Свиридович. А щас чого не улітають, діду?

Свирид Опанасович. Хуй його зна. Колись порядок був, нахуй, не те, що січас!

Входить Валька, онука Свирида Опанасовича, це здоровенна обізяна, вдягнута у просте, охайне платтячко.

Валька. Шо ви пиздите, діду? Раньше, раньше... Шо за ностальгія, чого вам щас не хвата, тюрми?

Свирид Опанасович. Мовчи, обізяна йобана, шо ти понімаєш?

Африкан Свиридович (*мрійливо лапа дракона*). Вони таки щас сильно поменшали. Я помню, ще коли малий був, то

були такі, як бугаї, а щас такі, як курчата. І шо воно далі буде?

Саломон Самсонович. А хулі тут непонятного? Обичний мутагенез. Дракони меншають до таких розмірів, щоб прогодувати свої сім'ї.

Африкан Свиридович. Зате пацюки стали, як самольоти, а клопи, як сичі.

Саломон Самсонович. Шо ви хочете. Африкан Свиридович? Це жизнь, а жизнь, як в песне пойотся, «не кончається».

Свирид Опанасович *(ні до кого не звертаючись)*. Жизнь хуйовая!..

З сіней чути шкрябання і завивання Джека.

Саломон Самсонович. І потом, Африкан Свиридович, подивіться на Дарвіна...

Свирид Опанасович. Ти б на себе подивився, весь в гамні!..

Саломон Самсонович. А ви не пиздіть зря, Свирид Опанасович, вас пока не спитали. Так от, взгляніте шире: спочатку у нас все мале, ну там раковини, спірохети різні. Вобщем, шо я вам розказую, та поїбень, шо з моря вилізла. Так?

Африкан Свиридович. Так.

Свирид Опанасович. Так.

Говорячи це, Свирид Опанасович професійно відчикрижує дракону голову і заходиться його обдирати. З сіней знову чути істеричне скавучання Джека і дряпання його пазурів.

Саломон Самсонович. Потом знов все велике, динозаври, бронтозаври, всякі там пиздозаври. Так?

Африкан Свиридович. Так.

Свирид Опанасович. Так.

З цими словами Свирид Опанасович кида драконові тельбухи і голову Джеку, який з гавканням вривається до хати. Джек представляє собою здорового упиздня у піджаку, штанях, чоботах, але з собачою головою. Давлячись м'ясом, Джек страшно гарчить.

Саломон Самсонович. Потім знов все мале, опять поразводилось всяке падло – миші, комарі, клопи, пігмеї, блядь, всякі карлікі!..

Африкан Свиридович. А слони?

Саломон Самсонович. Які слони? Ви їх коли-небудь бачили? Ви ще бронтозаврів би згадали! Хуйня це все! Басні дідуся Панаса, не було ніяких слонів...

Свирид Опанасович *(продовжує пиздити дракона на катлети)*. Інтересно у вас получается: слонів не було, а дідусь Панас, значить, був?

Саломон Самсонович. І дідуся Панаса тоже не було, нюхайте свій кал, діду, і не отвлікайтесь. Патом знов все большое: дракони, як бугаї, бугаї, як я не знаю шо...

Свирид Опанасович *(тупо)*. Як слони.

Свирид Опанасович роздмухує вогонь і ставить казан з драконом у піч.

Африкан Свиридович *(в'їдливо)*. Але ж клопи малі, мандавошки іщю менші, я вже не кажу про пацюків, самі обичні пацюки. Мій тато, як був малий, з ними грався. А щас піди, пограйся, кожен пацюк, як Б-52! Дракони аж всцикаються...

Саломон Самсонович. Кстаті, яка в них середня швидкість?

Африкан Свиридович. Хуй його зна, знаю тіки, шо як летить, не видно. А дракони катострофічно поменшали, так то тут і Дарвін ваш не просчить собі хуя, не те шо ми з вами.

Саломон Самсонович. А хулі ми, рядові аспіранти, наше діло — кал.

Африкан Свиридович. Ну, не скажите, Саломон Самсонович, наша праця прекрасна, і вона нужна людям.

Саломон Самсонович (*із тонкою іронією*). Особенно таким, як Валька. Це ж ваш інститут її розробляв?

Африкан Свиридович. Інтересно, що ви маєте против Вальки? Нормальна внучка нормального дедушки.

Саломон Самсонович. При чьом здесь дедушка? Ви лучше спитайте, хто її мама? Признайтесь, мама була ваша — лабораторна?

Валька (*гордо*). Мама була дика.

Африкан Свиридович (*запопадливо регоче*). От бачите, а ви іще обіжаєте, самі ви лабораторний! Я за вальчиною мамой добряче погасав по джунглях, а она, в свою чергу, мене харашо покусала. Сама запальна, кров гаряча. Азія!

Саломон Самсонович. Ну, харашо, ну з Валькой ясно. От ви, практик, розкажіть, а якщо обізяною буде мужчіна, а женціна буде обична, що тагда?

Африкан Свиридович. Всьо буде навпаки, плод буде схож на людину, але з інтелектом обізяни. Первий закон Менделя, але це тупіковий хід, у нас навіть завалили дісертацію одного мудака.

Саломон Самсонович. Ну навіщо так жорстоко? Були б гарні обізянки.

Африкан Свиридович. Їх нема чого прикрашать, вони і так гарні. Подивіться на Вальку, бачте, які в неї зуби, а у вас?

Саломон Самсонович. Хулі зуби, зуби вставить можна, але я їбати б її не став, хіба що п'яний...

Валька (*ображено*). А я тобі, дураку, і трезвому б не дала! Ходить цілий день весь в гамні і що-то вообража. Йобарь найшовся!

Свирид Опанасович. Валька, не пизди. коли старші балакають!..

Валька. А чого вони обзиваються?

Африкан Свиридович. От ви напрасно питаєтесь, Саломон Самсонович, найті у Вальки якусь естетику, отталківаясь от антропоморфності.

Саломон Самсонович. Ви говоріте понятней, Африкан Свиридович.

Африкан Свиридович. Ну от смотріте, от ви говоріте, що Валька некрасіва, а лебедь красівий?

Саломон Самсонович. Красівий.

Африкан Свиридович. А от давайте, щоб у вас була така шия, як у лебедя, отакі лапи красні і пір'я кругом, тоже красіво, а? Шо мовчите, скуштували хуя? Так і остальное: лебедь красівий, як лебедь, а обізяна, как обізяна. Хулі не ясно?

Саломон Самсонович. А ніхуя!.. Ну просто інститут краси!

Валька (*пиздить Джека, який з гарчанням доїда голову дракона*). Ану, діду, скажіть йому, щоб Мурзіку лишив. Мурзик, киць-киць-киць!..

Голос Мурзіка з сіней. Я січас...

Входить Мурзик, здоровенний сибірський котяра з шерстю, вусами і всім, чим положено. Від звичайного кота Мурзик відрізняється тіки розмірами, саблезубістю і гарним баритоном. Оба дослідника при виді Мурзіка машинально встають, як це роблять немаючі гідності подчиньонні при виді начальника.

Мурзик (*лагідно, але дещо зверхи*). Сідіте, сідіте, я етого не люблю. В чьом дело, Валентіна?

Валька (*просто показує на пол, де валяються кишки і гарчить Джек*). Їж, Мурзик!

Мурзік з виразом огиди дивиться на брудну підлогу і на хижого Джека, який гарчить і виширяє зуби із-під стола, і з усією силою пиздить його ногою. Переляканий Джек, повизгуючи, вилітає з хати, а Мурзік з виглядом гідності сідає за стіл.

Саломон Самсонович (западково виймає з кишені красиву коробочку із калом, оздоблену палехською розписом, і протягує Мурзіку). Понюхайте, це імпортовий, ви такого не нюхали.

Мурзік. Сам нюхай!

Входить Химка – це звичайна вередлива стара баба. Попоравшись у печі, вона дістає звідти казан смачного борщу. Товариство сідає обідати.

Саломон Самсонович (пошепки, з набитим ротом, до Африкани Свиридовича). А Мурзіка теж ваш інститут розробляв?

Африкан Свиридович. Ні, це природа. Такого Мурзіка – хуй розробиш. Все, що ми зараз можемо, це такі, як Джек або Валька.

Саломон Самсонович. Да! Мурзік – це Європа!

Африкан Свиридович. Ха! Японія!

Мурзік (почувши про Японію, елегантно витирає з вусів драконовий жир). Можете там не шепотіть, я улавлюю ультразвуки, бачу в цілковитій темряві, читаю мислі на відстані, стрибаю вгору на 20 метрів, а в довжину – на 50, можу перегризти любе залізо і поцарапати любу каменюку. За один раз можу виїбати двадцять киць, не при Вальці будь сказано. Ще продовжувати?

Африкан Свиридович. Ех, нам би так!

Мурзік. Вам так не буде.

З цими словами Мурзік хлібом лізе в тарілку і елегантно підчищає ним недоїдки, потім з'їдає хліб і знову витирає вуса

від жиру.

Саломон Самсонович. А скажіть, Мурзік...

Мурзік. ...Васильович.

Саломон Самсонович. ...Мурзік Васильович, і не надоїло вам бути отаким суперменом?

Африкан Свиридович (*поправля*). Суперкотом.

Мурзік (*дуже спокійно*). Ви хотіли пошуткувать, але у вас не вийшло. Ні, не надоїло. Я теж, шановний, міг би запитать – чи не надоїло вам цілий день борсатись в чужому калі, але як бачте, я цього не роблю.

Африкан Свиридович. Така вже в нас робота. І потім кал – це цікаво.

Мурзік. Звичайно. Кожному своє.

Саломон Самсонович. Розумієте. Мурзік Васильович, кал – дуже цікава штука. Ви помітили, то людина, коли посре, завжди оглядається, щоб побачити, скіки вона насрала і якої якості кал. Їй цікаво, а цікавість – це шлях в майбутнє.

Мурзік. Навіщо вам шлях у те, чого у вас нема?

Африкан Свиридович. Ну, не кажіть. У людства зоряне майбутнє, а без кала далеко не полетиш. Вся наша діяльність – це боротьба з забобонами, ця смілива патріотична цікавість — це подвиг!

Мурзік. Тоді чому всі ваші інститути не спроможні розробить такого хлопця, як я? Чому у вас виходять одні уроди?

Саломон Самсонович. Цікаве питання. Будемо полемізувати.

Саломон Самсонович (*ухитряється робить два діла: полемізувати і маленькою паличкою зчищать з резінового комбінезона гавно, а паличку витирають об лаву, на якій сидить Африкан Свиридович*). Розумієте, Мурзік Васильович, людина завжди цікавилася трьома речами. По-перше – своїм

калом, по-друге – питками та казнями, і уродами. Дайте їй все це, і вона буде відчувати, що живе не напрасно. Ми – вчені, питки та казні – то не наше діло, але кал, але уроди... Давно пройшли, шановні, ті часи, коли цар Петро імпортував уродів за шалену валюту. Тепер маємо своїх і розробляємо все нові і нові моделі. По-перше, ми тепер незалежні від Заходу, і економія, а ви лізете тут з своєю красою, ви нікому не потрібні. Перш за все тому, що не цікаві, у вас нема аномалій, ви просто нудна тварина, у якої все на місці. Той, хто вас робив, – не вчений!

Збуджено жестикулюючи палочкою з калом, Саломон Самсонович задіває крокодила з імпортними наклейками, який тихо висів над головами в товариства. З страшним грюкотом крокодил падає прямо на голову Мурзіку, який з диким нявчанням злякано стрибає прямо в бичачий пухир, яким затягнуте убоге вікно. Мурзік, заплутавшись у пухирі, вивалюється в страшну непривільну природу, з якої інколи продовжує доноситись його несамолюбне нявчання. Крокодил залишається лежати на столі. Їбало в крокодила під час удару розкрилося, як кришка від чамайдана. Возбуджений Саломон Самсонович кидає палочку з гавном крокодилу в гримзу і захоплює його кошмарну щелепу.

Саломон Самсонович. Ну, як я йому врізав, цьому хвастунові?

Африкан Свиридович. Та не кажи, ці коти вже заїбали, я їх усіх віддав би на мило!

Баба Химка. Він, клятий, мишей зовсім не чіпає. Каже, що з мишами треба поводитись так, як хочеш, щоб миші поводитись з тобою...

Саломон Самсонович. Ти диви, Толстого читав!

Свирид Опанасович. Топити треба.

Голос з сіней. Не треба.

Входять мишки – Вера і Надія. При першому ж

погляді на них становиться ясно, чому Мурзік увльокся Толстим. Це здоровенні тварюки із частоколом зубів і великими крилами за плечима. Вєра і Надєжда дуже нагадують страшних птеродактилів тріасового періода і ведуть себе соотвєтствєнно.

Вєра. Не треба того ублюдка топить, як трохи підростє та зажиріє, ми з Надєю його з'їмо.

Надєжда. Блядь, сука буду!

Надєжда вийма з вуха бичок і розкурює його. Обидві бляді сидять. розкарячившись, поклавши голі хвости на стола, чухають собі пизди. матюкаються і плюють на підлогу.

Африкан Свиридович (сам до себе). Ой-ой-ой! Як падорви пратівні! Ой, як страшно! Ну, я пожалуй, пайду...

Вєра. Сідєть була команда, блядь!

Африкан Свиридович (сам до себе). Ай! Як страшно! Ви не переживайте, я уйду по-англійські...

Із цими словами Африкан Свиридович хоче лізти в вікно. Він так бздить Вєри і Надєжди, шо, очевидно, хуйово соображає.

Саломон Самсонович. Африкан Свиридович, не теряйте человеческое лицо. Хуй їм в рот, тим блядям, лізьте в двері!

Вся ця героїчна тірада пропада даром. Африкан Свиридович, подолавши бар'єр підвіконня, зника в дикій природі.

Надєжда. Ну кому це чмо нада? Шо він про себе вообража? Я сьодні так наїлася, шо дивиться на нього не можу!..

Валька. Тато завжди такий, так сидять, пиздять собі, як нормальні, а потім раптом як почнуть кричати та бояться. А чого бояться? Чи бзди, чи не бзди, однаково здохнем...

Вєра. Може, в його совість не чиста?..

Валька. Ну, про совість нічого не скажу, бо не бачила.

Саломон Самсонович. Щас врем'я таке дурне, у всіх нерви, всі лікуються, якіхось прізраків та фантомів бачать, а я от скіки живу – жодного не бачив. А ви, діду?

Свирид Опанасович. Один раз, як малий був і на леваді кози пас, то з лісу виїзжають четверо, всі на конях, худі і голі. Всі з косами, а в одного ще веси магазинні. Мабуть, шо по сіно поїхали, тіки от віси нахуя?

Валька. А сіно взвешивать.

Саломон Самсонович. Та! Та хіба це фантоми, то хуйня, а не фантоми. Якісь казли з дурдому втекли, або ви, діду, десь чарку йобнули, чи укололись харашо...

Свирид Опанасович. Тада цим не увлєкалісь, тада порядок був!..

Свирид Опанасович встає і затика сокиру за пояс. Тепер стає видно, шо ззаду у Свирида Опанасовича стирчить здоровенний рудий хвіст, як у сеттера.

Свирид Опанасович (до Химки). Ходімо стара.

Саломон Самсонович. Кудави, діду?

Свирид Опанасович. Рєпку треба витягнуть, здорова, клята, виросла, як клуня!

Валька. Треба Джека й Мурзіка позвати...

Валька тіка з хати. Мишкі – Вєра і Надєжда, баба Химка і Свирид Опанасович ідуть за нею. Саломон Самсонович один лишається в хаті, він дістає з крокодила обісрану паличку і продовжує чистить з себе гівно під удалі звуки старовинної пісні «Дубінушка», ісполнєнієм якої обично супроводжуються фізичні зусилля любителів колективного катарсису.

Завіса.

